

Запахло — це наше все. Мабуть, не для всіх, але опинитися у такій ситуації, як я зараз, без запахла точно не вдасться. Блін, це ж треба, я ще зранку підозрював, що добром це не закінчиться. Наче передчував, як усе буде, і тому про всяк випадок поставив аж два будильники. Один — у телефоні, а інший — у сраному важкому годиннику, який колись подарувала мені мама, бо «твій тато так любив цей годинник». Це зовсім не аргумент, бо батько любив багато такого, від чого мене нудить, і я зовсім не мушу переборювати себе тільки для того, щоб «тато був задоволений».

Мені стає погано, коли слухаю, яким би я міг бути фантастичним чоловіком, якби хоч трохи удався в батька. Слава богу, що я — не він, бо вже би гнів у землі років двадцять.

День заповідався ще той: вранці була призначена перша за останні кілька місяців зустріч, мені могли

дати нову роботу, а точніше, повернути мене на мою справжню роботу. О сьомій ранку я був домовлений у кав'ярні «Мадлен» із представниками продюсерської фірми «VicViva», яка знімає документальний серіал про неповнолітніх дівчаток-убивць.

О восьмій уже мали би початися зйомки у в'язниці, але підвів оператор — він був жінкою, завагітнів і народив на два місяці раніше. На щастя для мене.

Продюсеру не вдалося знайти нікого на заміну в такі стислі терміни, а я, хоч уже два роки не працював за фахом — ще від тої нещасної нагороди на фестивалі, — але принаймні не вагітний, і тепер це несподівано виявилось аргументом «за», а не «проти».

У мене аж руки свербіли знову взятися за камеру. І то постійно. Тож коли зателефонував Грубий і сказав, що має для мене щось, я подумав: зараз або ніколи. А ще вирішив, що це напевно знак — бо ж саме на мої уродини у когось загорілася земля під ногами і про мене раптом згадали.

Я просто кров з носа повинен був встати о пів на шосту! А це непросто зробити, якщо лягаєш о першій після ідіотського і довгого дня, який завершився чотирма пляшками пива. Бо ж треба було зустрітися з Грубим і про все домовитися, а на сухо ми не звикли.

Я наставив будильник у телефоні на пів на п'яту. Про всяк випадок. Ну а татів годинник збирався поставити на п'яту. Дві години — це вічність, до того ж о цій порі ще немає заторів.

Будильник у мобільному я наставив відразу ж після зустрічі з Грубим — щоб потім не забути. Але, як виявилося, це була помилка. Татусевим годинником я зайнявся відразу після того, як прийшов додому. Він показував четверту відтоді, як матуся мені його подарувала. Уже не пригадую, з якого саме приводу вона мені віддала годинник, але це трапилося чомусь у день річниці Варшавського повстання.

— Щоб ти не забував, що, крім тебе, існують ще й інші важливі справи.

Ніхто не підтримає краще, ніж батьки.

— Твій дідусь боровся за свободу Польщі. — з пафосом промовила мама. — І ти повинен пам'ятати про це.

Наші дідусі боролися за різні речі, про це я не раз чув по телевізору, коли відбувався процес люстрації польських політиків. Але я не розумів, яким чином те, за що боровся саме мій дідусь, стосувалося доволі огидного годинника, який дуже голосно цокає, тому стоїть на шафці у кухні. Бо якщо його тримати у кімнаті, то фіг заснеш. Ну але що поробиш — я приніс цей антикваріат у спальню, завів механізм, покрутив ззаду за коліщатка, майже влучив маленькою стрілочкою приблизно посередині між п'ятою і шостою, поставив будильник біля ліжка і завалився спати. Заснув як убитий.

Але не встиг я заплющити очі, як уже зірвався на рівні ноги мов ошпарений.

У кімнаті так гриміло і дзвеніло, ніби хтось підпустив доньку сусідів до поламаної ударної стійки. Поки

я намагався вкурити, що сталося і звідки взявся цей страшний галас, почув стукіт об підлогу.

Поверхом нижче піді мною живе сусідка — справжня відьма. Глуха як пень, коли ти щось намагася їй сказати, але коли, не дай боже, щось відбувається над її квартирою, під її квартирою чи біля її квартири, як у неї відразу ж з'являється абсолютний слух. Почувши найменший шурхіт, вона відразу ж тупо товче мітлою у стелю. Одного разу Марта пройшлася на підборах до ванни, і це стало причиною такого скандалу, що відтоді я знімаю взуття ще у коридорі, хоча і не ходжу на каблучках.

У Марти тоді мало панчохи не посповзали з ніг, вона вибачалася перед старою щоразу, коли зустрічала її біля ліфта. Якщо квартирою, що розташована поверхом вище від моєї, пробіжитья песик, який там живе, мітла відразу ж здіймається вгору і товче у стелю, і нікого не колише, що між сусідами наді мною і сусідкою піді мною є ще я. Я вже мовчу про музику чи гостей.

Я ненавиджу цю відьму.

Але загалом сусіди у мене нормальні. Той, що живе поверхом вище, навіть привітний — у грудні позичив мені дрiт до акумулятора, коли я не міг завести авто. Хоча пес у нього, звичайно, дурнуватий. Могли би принаймні пазури йому пообрізати.

Отож будильник, якого ніколи не бачив мій покійний дід, який став батьком мого батька, а той, принаймні на думку моєї матері, став батьком цього будильника, так от, саме цей будильник розбудив і мітлу моєї сусідки.

Мабуть, вона спить із мітлою в руках, бо стукіт пролунав одночасно з дзвінком. Все ж таки жінки — збоченки!

Будильник я намацав одразу, але не зразу зміг його вимкнути. Бо хто б міг подумати, що це потрібно робити вручну, тобто буквально вхопитися за ту фігню, яка тарабанить у дзвінок, і тримати її пальцями! Але щойно я забрав палець, як знову почало дзвеніти! Потім я запхнув замість пальця шмату з кухні, але це не дуже допомогло, хоча звук і став трохи тихшим.

Я пішов до ванної і мало не розфігачив голову об унітаз, бо перечепився через штани. Далі намагався почистити зуби пінкою для гоління, смак у неї, скажу вам чесно, ніби тобі коти насцяли до рота! В чиню тільки світлу голову прийшла думка розфасовувати пінку для гоління і зубну пасту в майже ідентичні тюбики! Я б цього розумника повісив за яйця! Ну чи за що вдасться, бо я сто відсотково переконаний, що це ідея якоїсь баби. Тільки жінки здатні вигадати тюбики однакового розміру, однакового кольору, зроблені з ідентичної пластмаси. Ну і що, що вони підписані? Підписані мікроскопічними буквами, ще й ззаду, ви серйозно?

Чоловіки — не придурки, вони вранці не читають написів на тюбиках, максимум — зазирають в інтернет, чи вночі часом ніде не вибухнула якась війна! Але кого це цікавить — зроблять тобі однаковісінькі тюбики, напишуть дрібненькими літерами, і перевіряй, як дурень, ніби не маєш чим більше зайнятися. Важко описати відчуття, які тебе охоплюють, коли ти розумієш, що твій

рот повний пірки для гоління, і вона вже навіть розмазана по різцях і кутніх зубах.

Через хвилин двадцять я намагався перебити огидний смак цієї пірної маси, яка побувала у мене на зубах, міцною кавою, але марно.

Потім я схопив ключі від машини і спустився з восьмого поверху пішки, бо ліфт не працює вже шість тижнів. Та мені пофіг. Ходити пішки — добре для здоров'я, щоб тримати себе в формі. Замість того щоб нарікати на зламанний ліфт, хай би люди краще частіше підіймалися пішки сходами, то й мали би здоровші серця. А жінки — кращі фігури.

На третьому поверсі я згадав, що забув мобільний, а до того ж усвідомив, що будильник у телефоні, зараза, не спрацював. Тож я побіг назад, догори, перестрибуючи через сходинок, але це вже не було так приємно.

На сьомому поверсі відчинилися двері, і з них висунулася мармиза старої у сірому халаті. Відьма закричала:

— Напишу на тебе скаргу! Хуліган!

Я показав їй жест міжнародної любові людей одне до одного, виставивши до неба середній палець, бо люди мають право бігати сходами, як собі хочуть, і влетів додому.

Там довелося перевернути все догори дригом, але телефона я так і не знайшов. Не було його ні у ванній, ні у вітальні, якщо можна цим гучним словом назвати цю мою кімнатку, ні у кухні, на жодному з сорока семи

метрів квадратних, які дісталися мені у спадок разом із кредитом, що його я намагаюся виплачувати уже п'ять років. Ніде не було мобільного.

А час не стояв на місці. «Добре, заспокойся, — сказав я сам собі. — Сядь і спокійно подумай, коли востаннє...»

Згадав! Востаннє я тримав у руках мобільний, коли ставив будильник! Блін, то було в кнайпі «Весняний вечір», щоб тебе качка копнула! На годиннику було пів на першу. Ні, у кнайпі я тільки подумав про те, щоб поставити будильник, а коли вибирав у меню телефона іконку будильника, то вже сидів у машині. Точно у машині. Але чому у машині?

Тобто... тобто... треба зосередитися, я міг, міг... але не мусив — залишити мобільний у машині. Так, точно, але якщо в машині... У кнайпі я хотів поставити будильник, але нас вигнав офіціант, бо вони зачинилися пів години тому... Тож, напевно, я поставив той ідіотський будильник у машині! Пам'ятаю як нині!

Ну бо то і було нині.

І я знову кинувся донизу, перестрибуючи через дві сходинок. Час минав, на сьомому поверсі знову відчинилися двері, але я промчав повз них, як стріла, цього разу не зважаючи на потвору в сірому, яка зловісно попереджала:

— Ти ще пошкодуєш!

Подумаєш!

Я про стільки всіляких речей шкодую, що однією більше, однією менше — сальдо і так буде позитивне.